UNIV. LIB. BIBLIOTH. K.

25e JAARGANG No. 16 14 JANUARI 1950

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:5

Onder redactie van Prof. Dr K. Schilder.

Medewerkers: Ds F. A. den Boeft, Helpman; Ds E. T. v. d. Born, Amersfoort; Drs R. H. Bremmer, Zwolle; Ds J. van Bruggen, Assen; Drs D. J. Buwalda, Kampen; Prof. P. Deddens, Kampen; Ds L. Doekes, Hilversum; Ds D. van Dijk, Groningen; Ds J. Franeke, Rotterdam; P. Groen, Rotterdam; Prof. B. Holwerda, Kampen; K. v. Huisen, Groningen; A. Janse, Breda; Dr P. Jasperse, Leiden; Ds B. Jongeling, Apeldoorn; Ds H. Knoop, Rotterdam; Ds J. Meester, Haarlemmermeer; Mr J. Meulink, Enschede; Drs H. M. Mulder, Kampen; Dr G. K. Schoep, Den Haag; A. Schilder, Den Haag; Ds H. J. Schilder, Utrecht; Ds J. Smelik, Groningen; Dr H. Smilde, Groningen; Ds J. P. v. d. Stoel, Batavia; D. Stroo, Bussum; Prof. Dr C. van Til, Philadelphia, Pa, U.S.A.; Prof. C. Veenhof, Kampen; Ds G. Visée, Kampen; Ds C. Vonk, Schiedam; Ds F. de Vries, 's-Gravenhage; Ds D. K. Wielenga, Rotterdam; A. Zijlstra, Groningen.

Alle stukken bestemd voor de Redactie zende men aan: Prof. Dr K. SCHILDER, Vloeddijk 14, Kampen
Adm.-adres: Oosterbaan & Le Cointre N.V. — Goes

Postrekening **Nummer 406040** ten name van BUREAU „DE REFORMATIE" — GOES
Telefoon 2424

Abonnement: ƒ 4.— per half jaar bij vooruitbetaling
Voor het Buitenland en Ned. Indië ƒ 10.— per jaar
Advertentiën: 10 cent per mm. Losse nummers 20 cent

INHOUD. Hoofdart.: De kerk in het eindgericht, 4. — Uit de Schrift: Belijdenis en vrijheid (Ps. 32 : 5; Jac. 5 : 16). — Kerkelijk Leven: Noch Adiaphorie, noch Ataxie, noch de grensposten. - Op verstrooidenreis. - Kalamazoo-Meppel. - „Niets!" — Op en om 't kerkplein: De gentleman Paulus. — Gedicht. — Pop. Wetensch. Schetsen: Kerk en Koninkrijk Gods, 12. — Gezinsleven. — Boekbespreking: Een belangrijk getuigschrift, 3 slot. — Groninger Brieven. — Kerknieuws.

HOOFDARTIKEL

De Kerk in het eindgericht (IV)

Ik moet U nog iets zeggen over dat beest. U hebt het al begrepen, denk ik. De anti-christelijke wereldmacht heeft na de dagen van het Romeinsche wereldrijk haar kop niet meer kunnen opsteken, want in plaats van een wereldrijk kwam er een massa van staten, die permanent in oorlog waren; en in plaats daarvan zie je nu als eene internationale macht de afvallige kerk. Daarom kan Johannes zeggen: het beest is er vandaag niet. Want de heele beschaving van de wereld is Christelijk, Christelijk gekleurd. Je ziet het niet open en bloot, den antichrist. Het draagt allemaal helaas het stempel van Christelijk. Maar in werkelijkheid is het de afvallige kerk, die het leven doorzuurt en doordrenkt. Daarom was het beest er vroeger in de dagen van Rome en daarvoor, maar het is er vandaag niet, hoewel het er is. Want het zit in de kerk en het gaat weer komen. De zevende kop begint zich te vertoonen, zegt Johannes, en die hoeft maar een korten tijd te blijven; en dan duurt het maar even, dan komt het beest heelemaal te voorschijn, de Antichrist in zijn laatste gedaante, de achtste wereldvorst. In dat zevende rijk zal de kerk haar machtspositie nog weten te handhaven en nog doorgaan met haar hoererij. Maar als het rijk van den Antichrist komt, dan zijn er nog wel afzonderlijke machten, maar het zijn allemaal blinde vazallen van den Antichrist: ze hebben al hun macht aan hem gegeven en worden geleid door denzelfden wil als hij. God heeft het in hun hart gegeven. Wij begrijpen dat vandaag wel, want we zien het al gebeuren dat de eene staat na den anderen toch stukjes van zijn macht overdraagt en zich macht ontnemen laat. Als dat proces voleindigd is, dan heb je den eenen dictator van de wereld en al de anderen die blindelings achter hem aanhollen, al zeggen ze nog: mijn gebied is dit; en al hebben ze nog zoo iets als binnenlandsche politiek. Maar dan begint er een dubbele oorlog, de oorlog tegen het Lam en de ware getrouwen, maar ook de oorlog tegen dat wijf, tegen die hoer. Want ze zijn dan dat verwereldlijkte Christendom meer dan beu tenslotte; die tien hoornen — dat zijn de tien vazallen van den Antichrist, de machten die in verbond met hem het gezag uitoefenen — gaan allemaal die hoer haten en uitkleeden en haar vleesch eten en verbranden. Vandaag is er internationaal respect voor het Christendom, voor gerechtigheid, barmhartigheid en naastenliefde en al die nonsens meer, want men kan met die valsche kerk heel wat uithalen. Maar het moment komt, dat ze van haar walgen en haar naakt aan den dijk zetten. Als U symptomen wilt, flitsen in de geschiedenis, waarin U het ziet: Hitler had het in den oorlog vooral op de Joden begrepen en we hebben gebeefd van de gruwelen, de gaskamers enz. Hitler haatte de Joden om wat ze politiek en economisch van Duitschland gemaakt hadden. Maar het was ook de overspelige kerk nog altijd; en ze had met haar hoererij Duitschland — en niet alleen Duitschland — vergiftigd. Het wereldjodendom heeft wat op zijn geweten! En dan vlamt tenslotte de haat. Ik wil de Jodenvervolging niet goed praten, maar het Jodendom, de overspelige kerk, heeft toch heel wat macht gehad en met haar gruwelen velen verleid. En het oordeel komt en de haat vlaagt: de Russen in hun haat tegen de Hongaarsche Roomsch-Katholieken en de Bulgaarsche Protestanten, ze zien die kerk met haar macht in het volksleven, sociaal en politiek en economisch, maar ze was geen hemelsche bruid, maar een hoer, die gruwelen deed. En men maakt korte metten met haar; en dat gebeurt straks internationaal.

En daarom waarschuwt de Heere: Mijn volk, gaat uit van haar, opdat ge ook van haar plagen niet mee ontvangt. Ik weet: dán komt ook de oorlog tegen de ware kerk en tegen Jezus Christus tegelijk daarmee. Want de Antichrist zal geen onderscheid maken en zijn vazallen net zoo min. Alles wat dan maar kerk genoemd wordt, zullen ze tegelijkertijd aanpakken. Maar God zegt dit: Al maakt de Antichrist geen onderscheid, God zal het wel doen. Want als hij tegen de valsche kerk strijdt, dan zegt God: ze voeren mijn meening uit; mijn oordeel richten ze uit aan die hoer. Doch als ze strijden tegen het Lam en Zijn getrouwen, zegt Hij: Hij is een Heer der heeren en een Koning der koningen; Hij zegeviert met Zijn ware kerk. Het wordt even benauwd, maar dan zijn we erdoor.

Openbaring 17 geeft in een flits de heele wereldgeschiedenis en stelt ons in staat den tijd te verstaan. Want we kunnen het vaak niet bijhouden, zelfs uit die beste courant van Mijnheer Jongeling niet. Het is zoo verwarrend en chaotisch, het wereldgebeuren. Maar God plaatste Johannes even buiten de wereldsituatie en liet het in een flits in den geest zien en liet het voor ons opteekenen in de Schrift. Dat is de stijl van den Nieuw-Testamentischen tijd en dat gaat gebeuren.

En als we dit allemaal begrepen hebben, dan weten we: het gaat er niet om wat Amerika uitspookt of wat de Vereenigde Naties uithroeden, maar het gaat om de vraag: Wat is de ware kerk, — de kerkvraag, die men al de eeuwen door zoo graag wil laten liggen, omdat die zoo netelig is, maar misschien is het de allerbelangrijkste vraag. Het gaat er hierom of de kerk het verbond bewaart en haar kinderen koestert, dan wel of zij ze doodt. Want we houden de ontwikkeling van de dingen niet tegen. Als men suggereert: laten we een machtig eenheidsfront maken, een dam opwerpen tegen het Communisme enz. — eendracht maakt macht — dan zeg ik: schei er maar liever mee uit, want we houden dit niet tegen. We gullen de ontwikkeling van den zevenden kop toch niet tegenhouden, en van den achtsten ook niet.

Maar wat we wel kunnen is: beslissen over de kerk, of we mee willen doen met de gruwelen van de hoer, dan wel of we met Christus, als Zijn geroepen uitverkorenen en getrouwen, het verbond met Hem willen bewaren en ook het verbond met elkaar. En we kunnen ook beslissen of we willen mee ondergaan in het oordeel, dat over het groote Babel komt, dan wel met Christus Jezus willen triomfeeren over den duivel en zijn rijk. En als dus Djocja wordt prijsgegeven en Soekarno daar terug komt en heel de schande van Nederland naakt en bloot voor ons openligt; en als we de internationale machten zien spelen hun politieke spel, gooi dan niet verwoed de krant over de tafel, maar hoor dan God tot U zoggen in die concrete feiten: Wat gelooft ge nu dan van de heilige, algemeene Christelijke kerk? Zal ze bruid zijn of hoer?

B. HOLWERDA.

UIT DE SCHRIFT

BELIJDENIS EN VRIJHEID

Ik zal belijdenis doen voor den Heere.
Belijdt elkander de misdaden.
Ps. 32 : 5; Jac. 5 : 16.

„Bekentenis" en „belijdenis", men kan de woorden nauwelijks uit elkaar houden, noch in de kerkelijke, noch in een andere taal. Pogingen tot een eenigszins scherpe grensscheiding tusschen beide begrippen zijn in de woordenboeken vaak ondernomen; en een gedétailleerde biechtpractijk weet er nog wel wat meer van. Maar zélfs háár woordenboeken vermogen de woorden niet uit elkaar te houden. Geen wonder ook: want de b e k e n t e n i s van zonde is méde een stuk van de b e l i j d e n i s van ons geloof. De woorden loopen dan ook steeds weer door elkaar; de spreektaal is nog nooit in een logisch s c h e m a gewrongen. Ook die van den bijbel niet.

Als wij het desondanks ondernemen, hier de woorden tegenover elkaar te plaatsen, dan meenen we geen gevaar voor misverstand te moeten duchten.

Onder bekentenis toch laat zich gereedelijk verstaan een woord van toestemming eener ons aangewreven, of toegedichte handeling of qualiteit, zóó, als een ander in den vorm van vraag, of van bedenking, of beschuldiging zijnerzijds deze geformuleerd heeft. D e a n d e r h a d d a a r b ij h e t i n i t i a t i e f. Hij vraagt: is het niet zóó én zóó? Dan zegt de bekentenis: ja. We geven antwoord op de vraag v a n d e n a n d e r; vraagt die te weinig, dan zéggen we met onze bekentenis óók te weinig. Wij blijven met ons bekennend „ja" staan binnen de grenzen van de vraag van dien ander.

Maar bij een belijdenis springt spontaan ónze mond open. Wij zelf trekken de grenzen van wat er nu naar buiten komt, en in het licht treedt. W ij h e b b e n n u z e l f h e t i n i t i a t i e f.

In de b e k e n t e n i s zijn we afhankelijk, we loopen aan den leiband. In de b e l i j d e n i s zijn we vrij.

De b e k e n t e n i s is een positie-kiezen tegenover de formuleering van een ander: het ja zeggen regardeert een oordeel, en 't aanvaardt een praedicaat, dat die ánder als mogelijk-juist en als misschien ons passend opwierp: we ontmoeten hem daar waar h ij ons hebben wil. In de b e l i j d e n i s daarentegen worden we zelf fonteinen: w ij zelf spuiten en spuien, en de ander moet maar weten, hoe hij erop reageeren zal.

In de b e k e n t e n i s zijn we object, in de b e l i j d e n i s subject van de ontmoeting met „den ander".

Ook in Christus' eigen leven zien we het onderscheid. God heeft Hem zóó diep vernederd, dat een man-van-Levi als Kajafas Hem kon vórderen op een eed. Dat was „in den nacht in welken Hij verraden werd". Toen móest Hij b e k e n n e n. En Hij deed het. De priester gebruikte de officieele formule voor de eedvordering, de Groote Apostel móest dezen „gewitten wand" wel antwoord geven. Dat was geen bloot